УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
75 років
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. з Ню Йорку:
BArcly: 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVI. Ч. 62. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, THURSDAY, APRIL 3, 1969 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, ЧЕТВЕР, 3-го КВІТНЯ 1969 No. 62. VOL. LXXVI.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Середа, 2 квітня 1969

В АМЕРИЦІ

ПІД ЧАС ПОХОРОНУ КОЛИШНЬОГО ПРЕЗИДЕНТА Айзенгавера у Вашингтоні занедужав молодший брат Покійного, колишній президент університету Джана Гопкінса 69-річний д-р Мілтон Айзенгавер. Він перебував разом з іншими членами родини Айзенгаверів в готелі Вашингтон Гілтон і там він відчув ослаблення. Амбулянс відвіз його до шпиталю Волтера Ріда, де він мав перейти контролю свого здоров'я. Він був вповні свідомий, коли його привезли до шпиталю. Інформаційний директор шпиталю Волтера Ріда Джордж С. Віллс заявив, що ослаблення д-ра Мілтона Айзенгавера — це втома внаслідок того, що він пережив у зв'язку з недугою і смертю свого старшого брата. Д-р Мілтон Айзенгавер не міг бути на похороні брата в Абілені.

СУДДЯ ПРЕСТОН БЕТТЕЛ ПОМЕР у Мемфісі, Теннессі, і його смерть зактуалізувала справу вбивника негритянського провідника д-ра Мартина Лютера Кінга, бо цей суддя був провідником суду, який засудив Джеймса Ерла Рея до кари в'язниці 99 років. Суддя Беттел помер природною смертю, на удар серця в своєму бюрі при праці. Сам суддя не знав, чи Рей мав спільників, які допомогли йому вбити д-ра Кінга. Судова розправа нічого в цьому напрямку не виявила. Один адвокат Рея Артур Дж. Гейнс вірить, що Рей мав спільників, бо сам він не міг знати того, коли д-р Кінг вийде на балькон, де він його застрелив. Інший адвокат Персі Форман вірить, що Рей не мав жадних спільників, а Вілліям Бредфорд Гюї твердить, що Рей хотів започаткувати нову громадянську війну своїм пострілом до негритянського провідника.

22 ШКІЛЬНІ ОКРУГИ В ПІВДЕННІЙ КАРОЛАЙНІ дістали наказ від Федерального Суду, щоб разом із федеральними спеціялістами зробили плян десеґреґації шкіл до 30-ох днів. Цей наказ видав суд згідно з рішенням Найвищого Суду з травня минулого року про приспішення об'єднання шкіл. Біле населення сподівається, що Уряд президента Ніксона не буде натискати на об'єднання шкіл. Та Уряд не може вдоволити білого населення в південних стейтах, бо не хоче собі зразити негритянське населення, і не хоче порушувати рішення Найвищого Суду, згідно з яким треба об'єднати в школі учнів білих і негритянських батьків. Необ'єднані шкільні округи мали б втратити право на федеральну допомогу, коли не об'єднають шкіл.

ЗАГОВОРИЛИ ПРО ВЕЛИКІ ЗАПАСИ НАФТИ в північній частині Аляски. Ці нафтові багатства знаходяться під тундрою поза північним підбігуновим колом. Передбачають, що в половині 1970-го року шиби даватимуть від одного до двох мільйонів бочок нафтової ропи денно. Район 195 миль на південь від Пойнту Берров має мати найбільше нагромадження нафтової ропи в світі. Національне Географічне Товариство вже давно передбачало нафту в цій частині Аляски. Туристи бачили там нафту 80 років тому. Президент Гардінг ще в 1923-му році призначив був на нафтові поля 37,000 квадратових миль близько Пойнту Берров.

У СВІТІ

УПОВНОВАЖЕНИЙ ДЕЛЕҐАТ БРИТАНІЇ ЛОРД КАРАДОН ДІЙШОВ до порозуміння з представниками 6.000 мешканців карібського острівця Анґілла: анґілці погодилися, щоб тимчасово адміністрував тим островом представник британського уряду Антоні Лі, що матиме місцевих дорадників, а Британія погодилася на виступлення Анґілли з федерації трьох карібських островів та її окремішню автономію. На острові Анґіллі припинилися всякі протибритійські виступи й настала згода.

ЯПОНСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ЕЙСАКУ САТО ПРИБУДЕ до Вашингтону в листопаді ц. р. задля переговорів про передачу американської бази в Окінаві під зверхню адміністрацію Японії. В японських керівних колах існують розбіжні погляди на привілеї, що їх треба залишити Америці на тій базі. Властиво, всі японці, крім комуністів і лівих соціялістів, бажають собі, щоб Америка зберегла в Японії свої бази, які дають Японії мілітарну забезпеку та великі господарські користі.

ГЕНЕРАЛ МОШЕ ДАЯН ПЕРЕСТЕРІГ ізраїльців, що вони мусять бути приготовані до нової війни проти арабів. Популярний в Ізраїлі міністер військових справ звернув увагу в публічній промові, що радикальні кола в Єгипті, Йорданії й Сирії можуть поставити лідерів тих держав в таку ситуацію, в якій ті лідери просто будуть примушені розпочати війну проти Ізраїлю. Зрештою, Моше Даян ще раз потвердив бажання Ізраїлю осягнути згоду з арабами в безпосередніх переговорах з ними, — але араби переговорювати не хочуть.

МОСКОВСЬКА „ПРАВДА" РІЗКО НАКИНУЛАСЯ на чеську комуністичну партію і її керівників за те, що вони не зуміли перешкодити або зразу же внеможливити антисовєтську демонстрацію, яка відбулася в Празі в п'ятницю минулого тижня. „Правда" закидає чеським „антисоціялістичним силам" використання перемоги чеської гокейової дружини в змаганнях з совєтською дружиною у Стокгольмі для переведення „нових політичних провокацій". Цікаво, що „Правда" промовчала, що чеський уряд перепросив Москву за ту демонстрацію й запевнив, що покриє всі спричинені демонстрантами шкоди. Празька протисовєтська демонстрація знайшла відгук в різних інших чеських і словацьких містах, де також демонстровано проти Москви.

СХІДНЯ НІМЕЧЧИНА ВИМАГАТИМЕ визнання її всіма европейськими державами — заявив східньо-німецький міністер закордонних справ Отто Вінзер у своїй промові в Східньому Берліні. Він твердив, що запропонована Совєтським Союзом і його сателітами панэвропейська конференція повинна скасувати всі існуючі військові бльоки (НАТО і Варшавський пакт), визнати існуючі в Европі кордони і завести стан колективної забезпеки.

НА КИТАЙСЬКОМУ СУХОДОЛІ БУЛО 3 мільйони католиків перед захопленням там влади комуністами в 1949 році, тепер те число не відоме, бо тамошня Католицька Церква нелеґальна, в підземеллі. Новопризначений китайський кардинал Павль Юпін живе на Тайвані і є членом тамошнього парляменту та керівної партії Куомінтанґу. Він має все ще титул архиєпископа Нанкінґу. Католицький університет на Тайвані має 3.000 студентів, а число католиків на тому острові, яке в 1949 році було 10.000, зросло на дальших 300.000.

АБІЛЕН ЧЕКАЄ НА СВОГО СЛАВНОГО СИНА; ТИСЯЧІ ВШАНОВУЮТЬ АЙЗЕНҐАВЕРА В ДОРОЗІ НА ВІЧНИЙ СПОЧИНОК

Ню Йорк. — Містечко Алібен в Кензасі чекає на те, щоб привітати свого славного сина Двайта Д. Айзенгавера, який в понеділок 31-го березня почав свою останню подорож до містечка, в якому провів свою щасливу молодість. Алібен залишив він 58 років тому, виїхавши на студії військового діла до Військової Академії у Вест Пойнті. Пані Айзенгавер не може летіти літаком, тому тіло покійного генерала везли поїздом, який складався з 10-ох вагонів. Поїзд виїхав о год. 6.50 з Вашингтону і до Абілен прибув вночі з вівтірка на середу, залишившися на стації аж до передполудня в середу. По дорозі сотки, а де куди й тисячі народу, чекали на стаціях в різних містах, щоб віддати останню прислугу свосму командантові й президентові, хоч урядово, на бажання родини, не подано стацій, куди й коли їхатиме цей поїзд. В поїзді їхали члени найближчої родини, та нечисленні приятелі й почесна сторожа, яка весь час повнила службу при труні Покійника. В Чарлстані і Гантінґтоні в Західній Вірджінії по 2,000 осіб при температурі 10 ступнів чекали понад годину, щоб повітати й попрощати Великого Покійника. Подібно було і на інших стаціях. Поїзд їхав через Вірджінію, Вест Вірджінію, Кентаки, Індіяну, Іллиной і Мізурі до Кензасу. Купець із Вайт Сульфур Спрінґс, Карім Кемуз чекав більше як півтора години, щоб побачити поїзд із Айзенгавером. Він служив в Европі під командою Айзенгавера і сказав журналістові: „Уважаю, що я повинен був прийти і віддати востанне пошану генералові, який розмовляв із людьми як приятель. Він радо виходив і вітався з вояками та розмовляв із ними як рівний і як людина. Я мав останню нагоду попрощатися з ним. Я повинен був бути тут". В Абілені населення цього містечка горде на те, що славний в цій країні і в цілому світі Айк вибрав собі на вічний спочинок місце своєї молодости. Деякі громадяни цього містечка з 7.429 населення цілу ніч чекали на стації, щоб привітати жалобний поїзд з тлінними останками генерала Д. Д. Айзенгавера. Інші мешканці Алібен та коло 100.000 осіб з найближчих околиць із цілої країни братимуть участь в похоронних обрядах, які почнуться вполудне. В похороні візьме участь і президент Ніксон, який прибуде на стацію залізничної лінії в Абілені о год. 10.55. О год. 11-ій мають винести труну з поїзду і після цього жалобний похід вирушить до Бібліотеки ім. Двайта Д. Айзенгавера, недалеко від якої похоронений буде Великий Син ЗСА — генерал армії Айзенгавер. Похоронні Богослуження зачнуться на сходах Бібліотеки і відбудуться в каплиці цієї Бібліотеки, що зветься Центром Айзенгавера. О год. 12.45 мають скінчитися похоронні Богослужби.

Президент Ніксон прийняв 12-ох чужинецьких достойників

Вашингтон. — Президент Ричард Ніксон прийняв в минулий вівторок 1 квітня поодиниці 12-ох чужинецьких достойників, кожного по 20 до 50 хвилин. Тими, що були в той день у Білому Домі у Ніксона, були за чергою: італійський прем'єр Маріяно Румор, голляндський міністер закордонних справ Джозеф Люнс, австралійський прем'єр Джан Гортон, західньо-німецький канцлер Курт Георг Кізінґер, південно-корейський віце-президент Нґусн Као Кі, шах Іраку Різа Пахлеві, туніський президент Габіб Бурґіба, філіппінський президент Фердинанд Маркос, турецький прем'єр Сулейман Деміpель і колишній японський прем'єр Нобосуке Кіші. Найдовше, бо 50 хвилин, Президент розмовляв з австралійським прем'єром Джаном Ґортоном. Австралія має не тільки контингент свого війська у Південному В'єтнамі, але стурбована відкликанням з далеко-східніх вод британської воєнної фльоти, внаслідку чого Австралія безпосередньо заінтересована у створені бльоку далеко-східніх вільних держав задля оборони обширів Індійського океану й Океанії проти комуністичної загрози. Кожного з тих закордонних гостей вітав при дверях свого кабінету й опісля проводив до авта Президент; шеф протоколу Еміль Мосбахер дбав про те, щоб одно авто з чужинецьким достойником заїздило перед Білий Дім акуратно в той момент, як зникало за закрутом вулиці авто попереднього гостя, щоб вони не стрічалися й щоб ніхто з тих знатних гостей не потребував чекати. На розмові Президента з південно-в'єтнамським віцепрезидентом Нґусном Као Кі були приявними також політичний дорадник Президента Генрі Кіссінґер, американський амбасадор у Південному В'єтнамі Елсворт Банкер та голова американської делеґації на Паризькій Конференції Генрі Кебот Ладж. За газетними твердженнями, в усіх тих розмовах були заторкувані сутні проблеми, однак пресовий секретар Президента Роналд Ціґлер відмовився подати будь-які подробиці. Журналісти й фотографи бачили Президента й кожного його гостя — всміхненими й, очевидячки, в доброму настрої.

Секретар оборони зменшує бюджет на $1.1 більйона

Вашинґтон. — Секретар оборони Мелвін Р. Лерд повідомив 1-го квітня, що плянує зменшити на 10 відсотків число рейдів бомбовиків Б-52 у В'єтнамі і внаслідок цього бажає зменшити оборонний бюджет на додаткових $613 мільйонів. М. Р. Лерд вже давніше пропонував зменшити оборонний бюджет на $500 мільйонів, що разом із теперішнім зменшенням дасть $1,113,000,000. Американські бомбовики Б-52 тепер відбувають 1,800 рейдів у В'єтнамі впродовж місяця. Тепер це число мало б бути зменшене до 1,600. Лерд сказав, що він погоджується з генералом Крейтоном Абрамсом, що треба б втримати теперішнє число летунських летів у В'єтнамі, то все ж таки треба зменшити число летів американських літаків, щоб можна було зменшити оборонний бюджет, чого домагається президент Ніксон. Лерд підкреслив, що зменшення числа рейдів бомбовиків зовсім не означає того, що ЗСА зменшують свою участь у в'єтнамській війні.

ЗАЯВА І ЗАКЛИК
ГОЛОВНОЇ КОНТРОЛЬНОЇ КОМІСІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Головна Контрольна Комісія Українського Народного Союзу, виконуючи свою статутову повинність, перевела в тижні від 31-го березня 1969-го року повну перевірку діловодства, майна та організаційного стану цієї найстаршої, найбільшої й наймогутнішої української установи в Новому Світі і ствердила, що все її діловодство є в повному порядку, майно добре забезпечене, приносить відповідні прибутки і постійно збільшується, а організаційний стан виразно вказує на нові можливості дальшого росту та розвитку.

Поза цими головними ділянками своєї активности, Український Народний Союз з новою силою й наполегливістю продовжує світлі традиції своєї праці і допомоги в праці в усіх інших ділянках українського життя в З'єднаних Стейтах Америки і в Канаді та допомоги українському народові в його змаганнях до волі і незалежности. Активна участь Українського Народного Союзу у привітаннях Верховного Архиєпископа і Кардинала Блаженнішого Йосифа Сліпого в Канаді і ЗСА, рішальна допомога у збірці фондів на українські студії в Гарвардському університеті, завершена вже підготова до видання другого тому монументальної Англомовної Енциклопедії Українознавства, активна участь Українського Народного Союзу в Світовій Українській Суспільній Службі при Злученому Українському Допомоговому Комітеті та у багатьох акціях в обороні прав поневоленого українського народу і допомозі його змаганням можуть послужити переконливим доказом, що Український Народний Союз, крім найкориснішого забезпечення своїх членів та найбільш фахової їх обслуги, виконує ще й багато інших завдань, які вповні оправдують його назву української заморської твердині.

Усі ці свої функції і активності УНСоюз зможе збільшувати й посилювати пропорційно до того, як збільшуватимуться ряди його членства. Ці ряди повинні видатно зрости зокрема в цьому, 1969-му році, в якому Український Народний Союз відзначає світлий ювілей 75-літньої служби своїм членам, своїй громаді і своєму народові.

Ми, Головна Контрольна Комісія Українського Народного Союзу, з нагоди річної перевірки діловодства, майна та організаційного стану цієї установи і з нагоди її 75-літнього ювілею, який проходить під гаслом „У ПОШАНІ ДО ПІОНЕРІВ — ЛИЦЕМ ДО МОЛОДІ!", звертаємось з гарячим закликом до всіх Членів УНСоюзу, зокрема до всіх його Відділових Урядовців, щоб у цьому ювілейному і рівночасно передконвенційному році доклали всіх сил і зусиль для здійснення першої і головної мети його основоположників та їхнього заповіту: *об'єднати всіх українців З'єднаних Стейтів Америки і Канади в організаційних рядах цієї всенародної установи.* Це бо є першою і головною передумовою дальшого успіху в наших змаганнях до кращого завтра!

Вітаємо всіх великоднім привітом: ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

В Джерзі Сіті, Ню Джерзі, 3-го квітня 1969.

ГОЛОВНА КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ УНС:

Володимир Галан, Іван Геврик, Іван Вашук
Іван В. Іванчук, Володимир Гірняк

Рада Безпеки ОН натаврувала Ізраїль за налет проти Йорданії

Об'єднані Нації. — Рада Безпеки Об'єднаних Націй прийняла в минулий вівторок 1 квітня ц.р. резолюцію, якою засудила Ізраїль за його налет проти йорданського містечка Сальт 26 березня ц.р., при чому згинуло тоді 18 цивільних осіб. Текст резолюції зголосили Пакістан, Сенеґаль і Замбія, а голосували за нею ще СССР, Франція, Еспанія, Фінляндія, Мадярщина, Непаль, Альжирія і Вільний Китай. ЗСА, Британія, Кольомбія і Параґвай стримались від голосування. Американський амбасадор ЗСА в ОН Чарльс Йост пояснив, що він не може голосувати за резолюцію, в якій не згадано нічого про арабські терористичні акти, які провокують Ізраїль до таких відплатних налетів: „смерть, — заявив він — є однаковою від бомби, що її підкидується на торговиці, як від бомби, що її скидується з літака". Фінляндія пробувала зм'ягшити текст резолюції, але арабські країни рішуче спротивилися згадати в ній будь-що про арабський терор проти Ізраїлю.

Півтори тисячі китайських комуністів відбувають свій конґрес

Гонґ Конґ. — У вівторок 1 квітня ц. р. розпочався в Пейпінґу 9-ий конґрес китайської компартії з участю 1.512-ох делеґатів. Той конґрес тим важливий, що він повинен був відбутися вже тому 8 років, в три роки після 8-го конґресу: його раз-у-раз відкладали з уваги на бурхливі внутрішньо-партійні й внутрішньо-крайові події в Китаї. Відкрив конґрес Мао Тсе-тунґ, якому приявні вчинили овацію, після чого „обрано" раніше вже намічених 176 осіб до Президії конґресу. Передбачують, що та Президія перетвориться в Центральний Комітет партії та обере з-поміж себе партійне Політбюро, як керівний орган партії і, практично, держави. Заступником голови конґресу є військовий міністер Лін Піяо, що його конґрес вірогідно назначить на наступника Мао Тсе-тунґа. На секретаря конґресу обрано прем'єра Чу Ен-лая, який, мабуть, стане партійним секретарем. Між першими 8-ма найвидатнішими членами китайської комуністичної верхівки є дружина Мао Тсе-тунґа Чіянґ Чінґ, колишня акторка, одна з керівних осіб китайської „культурної революції", яка проявлялась терором супроти всіх внутрішньо-партійних опозиціоністів і хаотизуванням відносин в краю. В ході тієї „культурної революції" засуджено, як „зрадника" і викинено з партійного проводу президента Китайської Республіки Лію Шао-чі та генерального партійного секретаря Тенґ Гшіяо-пінґа. Очевидно, на теперішній партійний конґрес не допущено ні одного з внутрішньої опозиції. Завданням конґресу є обрати новий Центральний Комітет партії та схвалити схему партійної організації.

СУСТА затіснює співпрацю з громадськими установами

Представники СУСТА під час відвідин в Головній Канцелярії УНС. Сидять (зліва): Іня Гікава, Йосиф Лисогір й Квітка Семанишин. Стоять: Андрій Чорнодольський та редактор „Українського Тижневика" Зенон Снилик, який брав участь у розмовах.

Джерзі Сіті. — Союз Українських Студентських Товариств Америки вже має за собою світлу сторінку історії праці між і для українського студентства в Америці та репрезентації того студентства, як і активної участи в загально-громадському житті та співпраці із загально-громадськими установами. Для обміну думками щодо дальшого затіснення тієї праці і співпраці, представники СУСТА в особах його президента Андрія Чорнодольського, віце-президентки для культурно-освітніх справ Іні Гікавої та віце-президентки для спеціяльних доручень Квітки Семанишин відвідали і відбули довшу розмову з головним предсідником УНС і екзекутивним віце-президентом УККА Йосипом Лисогором у приміщеннях Головної Канцелярії УНС.

Д-р Михайло Снігурович переобраний на голову Відділу УККА в Ню Гейвені

Ню Гейвен, Конн. — В суботу 29 березня 1969 р. відбулися Загальні Збори Українського Конґресового Комітету Америки, Відділ Ню Гейвен, Конн. Зборами проводила президія в складі мгр Олег Микетей — голова, і Василь Добчанський — секретар. По вислуханні обширного звіту уступаючого голови д-ра Михайла Снігуровича та поодиноких референтів Управи Відділу, збори, на внесок голови Контрольної Комісії директора Миколи Кошака, одноголосно уділили абсолюторію і похвалу уступаючій управі за пророблену працю та вибрали нову управу в слідуючому складі: д-р Михайло Снігурович — голова, д-р Ярослав Туркало і мгр. Іван Телюк — заступники голови, Василь Добчанський — секретар, сотник Іван Стратичук — скарбник і референт Народного Фонду, д-р Іван Кизик — імпрезовий референт, Богдан Лисяк, Михайло Пушкар, Василь Закорчемний і Корнель Кроковецький — члени Управи. Контрольна Комісія: о. шамбелян Іван Стах, дир. Микола Кошак і Богдан Антонишин. Товариський Суд: мгр. Олег Микетей, проф. Юрій Цибрівський і Василь Гачкевич.

ОТЦЯ М. ВОЙНАРА ІМЕНОВАНО РИМСЬКИМ КОНСУЛЬТОРОМ

Рим. — Папа Павло VI іменував професора східнього канонічного права на католицькому університеті у Вашинґтоні, о. д-ра Мелетія Войнара, ЧСВВ, римським консультором, членом Ватиканської Комісії Ревізії Канонічного Права. Між іменованими до тієї Комісії є видатні релігійні діячі з різних країн.

НТШ видало збірник праць на пошану 70-річчя проф. Р. Смаль-Стоцького

Проф. Р. Смаль-Стоцький

Ню Йорк. — В Записках Наукового Товариства ім. Шевченка, як 177-ий том цієї серії, появився щойно тепер, датований 1963 роком збірник праць і статтей „На пошану сімдесятиріччя народин Романа Смаль-Стоцького", голови НТШ в ЗСА і президента Головної Ради НТШ. Видано збірник за редакцією В. Лева та М. Стахова. На зміст збірника склалося 36 праць, в тому статті й розвідки: В. Радзикевича, К. Кисілевського, І. Кедрина-Рудницького, В. Лева про життя, наукову і громадську діяльність проф. Р. Смаль-Стоцького, „До питання про походження старослов'янського кириличного письма" М. Міллера, „Назва держави (ЗСА) в мовах українській і англійській" М. Стахова, „Термінологія Клемента з Александрії в ділянці мови" митр. Максима Германюка (французькою мовою), „Слов'янські етимології" Я. Рудницького, „Роля запозичень та методологічні засади їх досліджения" П. Ковалева, „У століття смерти Шевченка" М. Тершаківця, „М. А. Маркевич і Т. Г. Шевченко" Ю. Бойка, „Тарас Шевченко в інтерпретаціях акад. Степана Смаль-Стоцького" Л. Луцева, „Шевченко і Давид Штраус" Д. Богачевського, „Як совєтська влада навчила вшановувати Тараса Шевченка" В. Дубровського, „Особисті й етнічні елементи у Франковому „Мойсеї" К. А. Меннінґа (англійською мовою), „Переклади Івана Франка" В. Безушка, „Євгенія Ярошинська" О. Соколишина, „Основні теми у творчості М. Ореста" Я. Славутича, „Вулично-тюремні арґотизми у Франковій прозі" О. Горбача, „До проблеми фольклору Геродотової Скитії" О. Домбровського, „Поліські пісні" І. Сидорука, „Габріель Марсель і християнсь-

(Закінчення на стор. 4-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 9118.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Моральна сила Айзенгавера

Промовляючи біля домовини Двайта Д. Айзенгавера минулої неділі в Ротонді Капітолю, президент Ніксон заявив: „Це був характер того мужа — не те, що він чинив, а те, яким він був, викликало довір'я, віру й любов його власного народу й народів світу... Його життя пригадує нам, що моральна сила у цьому світі могутніша за силу зброї або за добробут народів... Цей муж мав моральну силу, яка становила його велич. Протягом чверть сторіччя, до самого кінця свого життя Двайт Айзенгавер користувався в Америці й у світі безпрецедентним моральним авторитетом...". Ці слова були найкращою характеристикою померлого 34-го з черги президента З'єднаних Стейтів. У цій характеристиці прийдешні політичні аналітики знайдуть відповідь також на сумніви щодо спонук, якими він керувався у прийманні різних постанов.

Д. Д. Айзенгавер був людиною глибоких етичних принципів. Бувши професійним вояком і командиром наймогутнішої в світі армії, він, ставши головою своєї держави і прирікши, що дбатиме про добро свого народу, знав: найбільшим добром є мир у свободі. І тому „мир у свободі" стало гаслом його закордонної політики, так само, як слово „добробут" стало гаслом політики внутрішньої. І тому Д. Д. Айзенгавер закінчив Корейську війну й тримав Америку здалека від таких міжнародних конфліктів, які безпосередньо не порушували американських інтересів, але могли, при іншій політиці, довести до нової великої війни.

Д. Д. Айзенгавер і його славетний секретар Джан Фостер Доллес знаменито здавали собі справу з совєтської загрози. Доллес був батьком цілої сіті двосторонніх і колективних оборонних актів з увагою на загрозу збоку Москви або Пейпінґу. Айзенгавер і Доллес переламали нехіть Британії, Франції, Данії, Бельгії й Голляндії допустити Західню Німеччину до НАТО на правах рівної з рівними, з відбудовою півмільйонового німецького війська. Айзенгавер постачав Болівії літаки проти комуністичних партизанів і вислав військово - морський десант до Ливану для оборони прозахіднього режиму проти совєтсько-єгипетської змови. Айзенгавер дав могутній поштовх до ядрового озброєння Америки, включно з ракетою „Поляріс" і Айзенгавер схвалював теорію Доллеса про потребу вести інколи політику „над берегом війни".

Моральна сила Айзенгавера і його вірність етичним принципам надзвичайно високо підносили престиж його самого і керованої ним держави. Ці етичні принципи і віра в право всіх народів на свою суверенну державність спонукали його також підписати конґресову резолюцію про щорічне відзначування Тижня Поневолених Народів.

Політика і провокація

На тему недавніх совєтсько - китайських сутичок на острові Даманському, чи пак Ченпао, на ріці Уссурі існують різні версії. Як відомо, офіційне становище совєтського уряду таке, що це китайські комуністи вчинили аґресію проти того острова, що є, мовляв, совєтською територією. Комунокитайський уряд так само вважає за причину тих сутичок аґресію, тільки з совєтської сторони, яка, мовляв, привласнює собі цей китайський острів. Можливо, що рацію має японський журналіст, який, поїхавши на місце тих двох сутичок і випитавши місцевих людей, писав, що зудар стався випадково, після того, як совєтська прикордонна сторожа застрелила китайську жінку, яка пішла шукати замерзлого на смерть чоловіка-рибалку.

Але американські керівні кола не відкидають можливости, що в даному випадку діяла — провокація, при чому ту провокацію могли вчинити однаково і большевики і китайські комуністи. В одному й другому випадку причиною провокації були не закордонні відносини, а внутрішні. В одному й другому випадку Москва, як і Пейпінґ, бажали відвернути увагу своїх нещасних громадян від господарських та інших внутрішніх труднощів і розбурхати їх „патріотизм" і ненависть проти зовнішнього ворога. Але американські керівні кола рішуче відкидають здогад, нібито ті сутички на ріці Уссурі були прелюдією до війни між Совєтським Союзом і комуністичним Китаєм.

Остання нота Москви до уряду комуністичного Китаю, розреклямована совєтським інформаційно - пропаґандивним апаратом, виразно вказує, що Москва не бажає такого загострення відносин з Пейпінґом, яке погрожувало б чимсь поважнішим, як тільки взаємна пропаґандивна лайка чи навіть стрілянина між прикордонними з'єднаннями. Центральний уряд в Пейпінґу, свідомий своєї мілітарної нижчости у порівнянні з СССР, війни певно теж не хоче.

Характеристичний момент у тій історії той, що коли будь-що дістеся за залізною чи бамбусовою заслоною, люди у широкому світі негайно вбачають у тому — провокацію. Бо і внутрішня і закордонна політика комуністів нерозлучно пов'язана з провокаційними трюками.

НАША ЄДИНА ВІЛЬНА АЛЬМА МАТЕР

У зв'язку з розгортанням діяльности УВУ та плянованим черговим Конґресом ЦЕСУС-у в Европі, кореспондент „Свободи" звернувся з рядом питань до маґніфіценції ректора УВУ, проф. д-ра В. Янова.

Питання: Останнім часом появилось чимало вісток у пресі про діяльність Українського Вільного Університету. Чи не хотіли б Ви подати для читачів „Свободи" деякі інформації про діяльність за час, відколи несете відповідальність за цю єдину нашу вільну Альма Матер?

Відповідь: Справді, останнім часом було багато звітів у пресі. Найперше про авдиторне навчання під час літнього періоду, про програму викладів, при чому були й деякі інформації про УВУ. Потім — про виступи на зовнішньому відтинку. На все це преса й читачі живо реаґували. В першу чергу на участь проф. д-ра О. Кульчицького в Семінарі Евроцентрів у Цюріху і виступ професорів УВУ в Штуттґартському університеті.

Авдиторне навчання ішло за попереднім звичаєм: рівнобіжно відбувалися літні семестри на Філософічному та Правничому факультетах. Разом з тим Високошкільний Літній Курс Українознавства для студентів чужих високих шкіл, які не мали змоги кінчати українських гімназій. Літні імпрези були використані рівночасно для виступу перед ширшою публікою на Інавґураційному Вечорі авдиторного навчання, де я мав змогу накреслити програму майбутньої активности УВУ. Про це не буду ширше говорити, бо інавґураційне моє слово було вміщене в „Свободі".

Інавґурацію використано для започаткування циклу викладів про сучасне положення в Україні, на підставі аналізи недавно отриманих документів. Першу доповідь мав мґр О. Штуль - Жданович, говорячи на тему „Національне питання в матеріялах з України". Цим циклом УВУ хоче наблизити свою дослідну працю до найактуальніших проблем.

Ці виклади продовжувались. Досі в цій серії прочитано 5 викладів, намічаються дальші, і я дуже хотів би, щоб саме ці виклади започаткували зміну наших „Наукових Записок" на систематичне видавання українознавчого журналу, який початково виходив би у вигляді річника, а згодом перейшов би на квартальник.

З нагоди літніх семестрів відбулася також традиційна зустріч між студентами з семи різних країн нашої діяспори — з Европи, Південної Америки, Північної Америки — із професурою УВУ, представниками німецьких університетських чинників та німецьких установ, які допомагають фінансово діяльності УВУ. На цій зустрічі відомий спеціяліст у питаннях історії Сходу Европи, проф. д-р Георг Штадтмюллер прочитав цікаву доповідь на тему „Впливи Візантії на слов'янський світ". Ця доповідь була одночасно програмою дальших дослідів, і вона стала спонукою до щасливої ініціятиви проф. О. Кульчицького включити у досліди й українців. Є надія, що ця ініціятива увінчається іншим циклом доповідей на теми стосунків між Візантією і слов'янським світом. Цей цикл плянується на весну ц. р.

Питання: Після такого вдалого старту, який передбачаєте розвиток зносин з чужинним науковим світом?

Відповідь: До реалізації весняного циклу візантологічних доповідей проф. О. Кульчицький має намір притягнути також колеґ із Міжнародної Вільної Академії Наук в Парижі, яка постала, як відомо, з ініціятиви українського вченого й політика, сл. п. проф. О. Шульгина. В цій Академії проф. О. Кульчицький виконує тепер функції заступника голови.

Але для нас було б дуже важливо вийти поза круг екзильних науковців, і ми тримаємо контакти зі Штуттґартським університетом. Головно тому, що в цьому університеті працює довголітній професор УВУ, чех Йосиф Кратохвіль. Він є ідеальним лучником між Ректоратом УВУ і Ректоратом Штуттґартського університету. Подібні виклади плянуються у Тюбінґені, Майнцу та Ульмі.

Мандрівка УВУ, виступи в чужих університетах, зустрічі на спільних вечорах різних національностей — вказують на ролю УВУ у визріванні думки про европейську спільноту, у приспішуванні кристалізаційного процесу. У тому ж напрямку йтиме УВУ в справі притягнення до співдії з німецькою професурою колеґ із Міжнародної Академії в Парижі, що гуртує учених Східньої й Центральної Европи, з країн, опанованих комуністичним режимом.

У Штуттґарті ми виступали на тему „Модерна та первісна людина як психологічна проблема". Далека дорога від первісної до модерної людини змушує науковий світ, зокрема соціологів, задуматися над людиною взагалі, над завданням мікрокосмосу в макрокосмосі у бурхливий час, який ми всі тепер переживаємо і який характеризується бунтами молодого покоління. На тому тлі спеціяльного значення набирає роля університету, який має стояти на сторожі свободи людини й досліду і який таким чином приводить до належного розуміння персоналізму, як основної прикмети европейського думання, що противиться рівночасно і нівелюючому тоталітаризмові і неупорядкованому анархізмові.

Питання: УВУ — єдина українська висока школа. Які є вигляди, щоб збільшити Ваш контакт з українським студентством в усьому світі?

Відповідь: Це власне основне питання, яке мене найбільше непокоїть, бо коли ми в минулому році нашу навчальну програму виконали на 90% і цим засвідчили вклад старшого покоління в УВУ, тоді число студентів не було задовільне. Число наших маґістрантів і докторантів буде збільшуватися в міру того, як УВУ поглиблюватиме свою діяльність і як наше суспільство приділятиме у висліді того скріплену увагу УВУ. Але одне з основних питань — зацікавити якнайширші кола українського студентства Високошкільними Літніми Курсами Українознавства (ВЛКУ). Ідеться про тих студентів, що студіюють найрізнородніші фахи в чужих університетах, але яких знання українознавчих дисциплін низьке, іноді дуже низьке.

Таких студентів на терені Европи є близько 150. Але ось ЦЕСУС, який здавна співдіяв з УВУ, виявив дуже цінну ініціятиву — скликати в липні 1969 р. Студентський Конґрес в Европі, який повинен дуже спричинитися до інтеґрації українських студентів з усіх країн діяспори і до витворення певних напрямних на дальшу мету. ЦЕСУС намірюється використати цю нагоду, щоб заохотити учасників Конґресу взяти поголовно участь у ВЛКУ. Якщо ця ініціятива вдасться, вона може мати переломове значення і для українського студентства, і для УВУ. Студентство знайде вдячне поле діяльности, яке не на словах, а на ділі в'язатиме його з українською спільнотою, а УВУ може знайти кадри нових українїстів.

Питання: Наскільки конкретна ця справа?

Відповідь: Оскільки ЦЕСУС старається зацікавити Конґресом і ВЛКУ студентів по той бік океану, УВУ взяв на себе обов'язок технічно підготовити можливість відбути Конґрес і ВЛКУ в Мюнхені. Насамперед постаратися про відповідний гуртожиток і взагалі про побутові справи, які уможливили б провести час у Німеччині не тільки корисно, але й приємно (прогулянки, товариські зустрічі, імпрези). Але найважливіше — поставити на належному рівні змістову, наукову частину курсів.

Більша кількість сподіваних учасників з різним знанням, з різних осередків, з різних середовищ, з різним зацікавленням — ставить перед викладачами дуже відповідальне завдання. Тому я пропоную запросити до співпраці якнайбільшу кількість найкращих спеціялістів, які порушили б якнайбільшу кількість проблем, чим запевнили б різнородність і — при конденсованості викладів — їх бездоганне змістове й технічне опрацювання. Іншими словами: курс мав би складатися з коротких циклів, які стояли б на пограниччі між науковою доповіддю і семестральним курсом.

Питання: Чи не передбачаєте дебат на актуальні політичні теми, які цікавлять сьогоднішню молодь?

Відповідь: Очевидно — так. Вже сам студентський З'їзд, який відбудеться перед курсами, сподіваюся, внесе момент дебат. Рівнобіжно з

(Закінчення на стор. 3-ій)

Т. Тещук

ПІДГОТОВА ДО X КОНҐРЕСУ УККА

Головні недоліки IX Конґресу УККА полягали в тому, що велика кількість делеґатів у своїх промовах порушували багато дрібних справ, а головніші справи за браком часу не були вирішені.

Щоб уникнути цих непорозумінь, Підготовчій і Статутовій комісіям треба завчасно обміркувати всі найголовніші справи, скласти проєкт, щоб X Конґрес, який відбудеться 24-26 жовтня 1969 р., міг його розглянути, внести свої поправки, доповнити або скоротити.

З цією метою варто було б започаткувати в українській пресі передконґресову дискусію, в якій кожний платник Національного Датку, а особливо ті, що мають якісь застереження до УККА, подали свої конкретні пропозиції в справах поліпшення праці УККА, що значно причиниться до успіху X Конґресу.

Про зміни статуту

Статут УККА мусить бути пристосований до всіх потреб українського еміґраційного життя в ЗСА. Він мусить сприяти збільшенню членства в УККА і зростанню УНФонду, скріпленню Відділів УККА і українського шкільництва, збереженню української молоді і т. п.

УНФонд

УНФонд — це не тільки гроші. Він має для нас багато більше значення, про що було вже з'ясовано в статті „УНФонд — 400-500 тисяч долярів річно" („Свобода" з 10 серпня 1968 р.).

Справу УНФонду треба широко популяризувати. Не досить говорити, що УНФонд служить для ведення незалежної праці УККА. Треба з'ясувати, в чому ця праця полягає: нав'язання контактів з ОН, Сенатом і Конґресом, видавання наукових праць про Україну, виправляння фальшів про Україну в американських публікаціях і підручниках, допомога українському шкільництву та молодечим організаціям і т. п.

Найбільш національно свідома частина українського громадянства — платники УНФонду — ставлять вимогу до УККА: охопити організаційно членством УККА всю українську еміґрацію. Бо це піднесе національну свідомість всіх українців у ЗСА і зміцнить усі наші церковні та світські організації.

Значення кожної нашої організації залежить від кількости її активних членів і матеріяльної бази.

УККА, репрезентуючи всіх українців у ЗСА, повинен мати найбільшу кількість членів у порівнянні з будь-якою іншою українською організацією. Але в дійсності так воно не є. Ми маємо дуже малу кількість платників УНФонду не тому, що українська еміґрація не хоче жертвувати, а тому, що Відділи УККА не користуються УНФондом і не присвячують уваги збірці і збирачам.

Отже, статутові і організаційні недоліки не сприяли активізації праці Відділів УККА на важливому для нас внутрішньому відтинку.

Про що говорять факти?

Щоб прийти до якогось конкретного висновку, наведемо тут деякі факти. За браком збирачів автор цих рядків переводив у 1968 році збірку УНФонду в 4-ох районах Філядельфії (головні скупчення українців у Філядельфії розподілено на 39 районів), зібравши 2,273 доляри. При більших зусиллях цю суму можна було збільшити в 2,5 раза. На це витрачено 113 днів, пересічно по 2 1/2 години на день. В цих 4-ох районах було 290 українських родин, з якими треба було особисто або телефонічно сконтактуватись пересічно по 3 рази.

Решта 31 збирачів зібрали в 1968-му році 3,725 долярів, пересічно по 120 долярів кожний.

Деякі збирачі в 1968 р. у своїх районах збірки навіть не починали, бо були перевантажені своєю працею. Інші присвятили збірці лише кілька вечорів і її не закінчили, бо на це, крім часу, треба було витрачати власні кошти на переїзди та телефонічні переговори.

Не зважаючи на несприятливі умовини, завдяки ідейній праці збирачів і жертвенности платників, УККА довгі роки мав змогу вести свою корисну і незалежну працю в допомозі українським визвольним змаганням.

Реорганізація Відділів УККА

Наведені тут факти свідчать про організаційні недоліки Відділів УККА і вимагають реорганізації їх на таких засадах: 1. Для стимулювання праці приділяти їм, починаючи від 1970 року, 30% зібраного ними УНФонду для фінансування місцевих громадських потреб. 2. Перейти з 1970 року від системи гонорових до постійних збирачів із мінімальною винагородою 15-20% від зібраного ними УНФонду.

Крім збірки УНФонду, збирачі у своїх дільницях повинні взяти на облік всіх українських дітей до 16 року життя, зазначуючи, до якого дитсадочка, школи українознавства чи української молодечої організації вони належать, пропаґувати і взяти на облік всю українську пресу, взяти на облік ті українські родини, які потребують соціяльної опіки і т. д. Щоб українське громадянство бачило, що УККА веде велику національну працю на внутрішньому відтинку.

Для керівництва збірковою акцією УНФонду треба мати при Централі УККА постійного референта, який би координував і плянував працю Відділів.

Намічені нами організаційні заходи не є якимсь новим експериментом. Це — багаторічний досвід наших забезпеченевих організацій, який дав їм змогу вдержатися в американському оточенні і збільшувати своє членство.

Можна сподіватися, що зазначені організаційні заходи будуть корисні і для праці УККА.

ГОЛОС ЧИТАЧА

Без заголовка

Хотів я дати заголовок „Боже, нам єдність подай", або „Заклик до співпраці" згідно з О. Тарнавським („Свобода" ч. 45), але всі ці слова заслабі, тому не даю ніякого заголовка. В чому ж справа?

У „Свободі" з 11 березня ц. р. подав „Обсерватор" з Чикаґо звідомлення п. з. „Гуцули в Америці при праці", в якому пише: „Гуцульські товариства кілька років тому постали по більших скупченнях Америки й Канади, але всі вони працювали кожне по-своєму. Не було спільної зустрічі - конференції..., щоб намітити конкретні пляни спільної праці. Про таку зустріч говорилося довший час, і вона відбулася 25-26 січня в Чикаґо".

Автор того звідомлення прибув у Чикаґо, мабуть, щойно на початку цього року з Чорногори і не знає, що тут діється серед гуцульської братії. Я, хоч не гуцул, знаю, що гуцули вже давно зорганізовані, мають своє центральне товариство з управою, мають голову товариства, який живе в Рочестері, відбули кілька з'їздів, з них один на „Союзівці". Був я минулого року, як гість, на Загальних Зборах цього товариства, що відбулися у Боффало, і не можу вийти з дива, читаючи таке звідомлення, тим паче, що на чикаґських зборах доповідали люди, яких я бачив на Загальних Зборах у Боффало. Так що сталося? Вже й гуцули розбилися на окремі „партії" чи республіки, вже й серед них постали нові „отамани", що не признають управи центрального товариства, управи, яку самі вибрали? Та найбільше вражає в названім звідомленні „Обсерватора", що він просить Всевишнього, щоб дав їм більше сили, енерґії й надхнення... Для чого? Для дальшого розбивання організації? І не стид вам, чесні ґазди й ґаздині, що не вмієте договоритися між собою, погодитися і працювати разом для спільного добра! Ох, як би так збудився Олекса Довбуш з довголітнього сну, не одна голова, таки гуцульська, почула б його тяжкий топірець.

О. З.

Боффало, Н. Й.

„КАЗАК" ПРО „КОЗАЧО-УКРАЇНСЬКІ ВІДНОСИНИ"

Париж. — Газета „Казак", що виходить в основному російською мовою у Франції, як орган Козачого Національно - Визвольного Руху, в останніх числах минулого року й на початку 1969 р. помістила цикл статтей Отамана Івана Білого про відносини між козаками і УНРеспублікою. У статтях наведено декілька документів про переговори між козаками з Кубані й Дону та Гетьманом П. Скоропадським про допомогу України козакам зброєю і фондами в їхній боротьбі проти червоних і білих росіян. Автор згадує, що дипломатичним представником незалежної України був на Дону М. Сливинський, а потім А. Середин. 7-го серпня 1920 р. у Варшаві було підписано договір про визнання Кубані незалежною, з урядом В. Иваниса; з українського боку договір підписав Андрій Лівицький та ін. діячі УНР. Цикл статтей от. І. Білого надрукований у газеті „Казак" українською мовою.

Д-р С. Самбірський

ВРАЖЕННЯ З ЕВРОПИ

(11)

Закінчуючи опис „українського Риму", треба ще підкреслити діяльність д-ра Федорончука. Крім багатогранної праці як референт зовнішніх зв'язків УНРади, він веде українську програму при римській радіовисильні. Цю програму належно оцінює і совєтська амбасада, тиснучи на італійський уряд, щоб її зліквідувати.

В римському університеті впроваджено курс української мови, але нема студентів, що хотіли б на цей курс ходити. Римські славісти поінформовані про українське наукове життя і їм, наприклад, відомі славістичні праці проф. Ю. Шевельова, що працює в Колумбійському університеті в Америці. На жаль, у своїй значній частині італійські наукові та мистецькі кола русофільські. Правда, існує вже серед них сильна опозиція, очолена відомим письменником.

Рим — подвійний. Один це Ватиканська Держава з катедрою св. Петра, церквами й музеями. Це осередок християнства й католицького світу. Для паломників місце духового оновлення. І другий Рим це великомісто з південними впливами, столиця Італії, місто нічних льокалів і легкого життя. Тому для повного образу Риму подам кілька вражень з другої сторони медалі.

Рим нараховує коло 3.000.000 населення, але вліті це число часто подвоюється туристами. Одного вечора поїхав я оглянути відому вулицю Барберіні. Це довга алея з деревами, під якими стоять столики з кріслами, де можна сісти, відпочити і випити каву. Це — славні римські каварні під відкритим небом. Між прохожими видно людей з усіх сторін світу. На цій алеї знаходиться американська амбасада.

Хоч 11-та година ночі, вулиці Риму повні молодих і старших пар. Реклями гарні, кольрові, а вивіски крамниць складені згори вниз, як у Японії. Італійці зачіпають дівчат у питомий циганський спосіб, але не роблять цього нахабно. Американок це виводить з рівноваги, і може тому вони всюди ходять у товаристві. Зачіпають тут не тільки жінок: окремі типи запрошують до нічних льокалів мужчин, бо за кожного приведеного гостя дістають комісове.

Ціни на всі товари дещо вищі, як у Чикаґо. Взагалі Італія дорожча для туристів, ніж інші країни. Це саме можна сказати про готелі та ресторани. Особисто мав я щастя замешкати у домі німецьких сестер при мурі Авреліа. Там за 5 долярів денно мав гарну кімнату й добрий харч із вином.

Одного вечора побачив я оперу „Аїду" в термах Каракаллі. Терми — це колишні римські лазні, з яких залишились високі мури. Серед цих мурів створено модерний театр під голим небом. Постава цієї опери і голоси були знамениті. Тріюмфальний в'їзд Радамеса відбувся з участю живих коней. Така постава неможлива у звичайнім оперовім будинку. Половина публіки були американські туристи, між ними багато студентів і студенток. Вечір був чудовий, але холодний, так що треба було вдягнути светер. Холодні ночі і роса вліті зберігають тут рослинність.

В літаку з Риму до Відня підсумовував я свої враження. Був ідеальний соняшний день. Над Альпами де-не-де пропливали білі хмаринки. Мої переживання в Італії, наче весняна буря, пройшли крізь мою духовість. Багато справ включно з релігійними зрозумів я реальніше і відчув приплив нових сил. В Італії дістав я нові крила до життьового лету, — сказав я своїм знайомим.

Прилетівши до Відня, відразу побачив різницю між італійцями і австрійцями. Італійці рухливі, галасливі, не такі точні й солідні як австрійці. Віденки гарніші, ніж римлянки. У Відні життя спокійніше і поважніше.

Мюнхен

Мюнхен начислює тепер 1,200.000 населення. Німці довершили господарського чуда і так відбудували свої міста, що вони виглядають далеко гарніше, ніж до війни. Зокрема гарно розбудовано передмістя Мюнхену. Мещканеві доми досить високі, подібні до тих, що їх тепер будують у Чикаґо. Довкруги домів зеленіють травники й городчики. Більшість нових домів мають бальконі, і я чув, що дім без балькона тяжче винайняти. Від Мюнхену побудовано до Ґарміш-Партенкірхену нову автостраду.

Мюнхен, Відень і взагалі вся Европа мають великі клопоти з автами. Їх є тепер тут так багато, а европейські вулиці такі вузькі, що нема як проїхати. Отже, старої, тихої Европи вже нема, а є нова, з таким самим рухом і темпом, що й Америка. Внаслідок великого автового руху постала в Европі пекуча проблема розбудови доріг.

Мюнхен запорошений і хідники на вулицях закидані шутром, дошками, рурами. Це тому, що радні міста проснулися і почали будувати підземну залізницю, яка має замінити старі трамваї. Я навмисне вжив слова „проснулися", бо під цим оглядом Мюнхен спізнився з розбудовою міської транспортації. Будова підземки має бути скінчена до 1972 року, коли в Мюнхені відбуватиметься світова олімпіяда.

Мюнхенці ніби веселіші, як берлінці, добре одягнені й добре віджививляються. Багато з них ходять у баварських строях, передусім жінки. Навіть секретарки урядують по бюрах у народних строях.

Завважив я нове явище: в Европі подібно як і в Америці, вже чоловік і жінка заробляють на вдержання родини. Це тому, що в Европі також треба сплачувати авто, машину до прання, холодильню, телевізор. З огляду на перенаселення набути тут власний дім тяжче, ніж в Америці. Все таки добробут мало чим нижчий від добробуту в Америці. Мюнхен є тепер осередком німецьких і міжнародних з'їздів.

Одного пополудня відбув я туристичним автобусом туру по цілім Мюнхені. З цих оглядин записав до свого щоденника:

„Мюнхен чудове місто. Було б добре в нім жити". Якраз відбувалася тоді тут виставка авт. Всюди повно людей. Атмосфера оптимізму. Мюнхен має 23 театри, 21 музей, 3 філармонії, 104 кіна, 400 шкіл, 69 клінік, понад 100 церков. Університет Максиміліяна нараховує 30 тисяч студентів.

В товаристві нашого різьбаря Крука оглянув я славну мистецьку ґалерію. Тут милує око велика збірка образів Рубенса, геніяльного в доборі барв при зображуванні краси людського тіла. Оглядини тої славної пінакотеки були неначе повторенням переживань, що я їх зазнав у ватиканському музеї в Римі. Мюнхенську славну Мадонну Рубенса та вінок-ґірлянду з хлопчиками варто побачити, бо вони залишають насолоду на ціле життя.

Ґалерія мистецтва Ленбаха, що містить збірку модерного мистецтва, дає прекрасну нагоду побачити розвиток цього нового напрямку. Є тут образи російських модерністів Кандінського, Явленського, Верьовкіна німецьких модерністів Марка, Маке, Кірхнера і інших.

(Далі буде)

Ютика, Н. Й.

СВЯТКУВАННЯ СІЧНЕВИХ РОКОВИН

Українська громада Ютики приєдналася до святкувань 50-ліття проголошення української державности, що так врочисто проходили в численних українських громадах Америки.

21-го січня посадник Ютики прийняв на авдієнції членів Екзекутиви Відділу УККА під проводом голови мгра Богдана Рабія та підписав Декларацію в пошану проголошення незалежности України і проголосив день 22 січня Українським Днем в Ютиці. 22-го січня український національний прапор виднів на будинку управи міста Ютики.

В суботу 1-го лютого радіопрограма п-ва Готманів в Ютиці була присвячена січневим роковинам. П-во Готмани дуже щиро співпрацюють з УККА та безкоштовно оголощують на своїй програмі повідомлення УККА, за що їм належиться признання і подяка.

Завершенням святкувань була академія, влаштована Відділом УККА. Члени Управи Відділу УККА подбали про добру програму академії та попросили до участи визначних виконавців та відомий в Долині Могавк хор „Сурма" зі Сиракюз.

Програму академії започатковано відчитанням Універсалів 22-го січня 1918 і 1919 рр. Потім слідувала доповідь учасника визвольних змагань полковника М. Міхновського, в якій доповідач дав огляд подій з часів визвольних змагань.

По промові слідувало привітання українських ветеранів, бувших учасників визвольних змагань, яке перевів п. Володимир Запаранюк, а маленькі діти вручили ветеранам квіти.

Хор „Сурма" зі Сиракюз, під дириґуванням п. Зенона Мягкого, виконав „Поклик Соколів", муз. Гайворонського, „Вис буря", муз. І. Недільського, соліст п. Роман Шаран, „Ми йдемо в бій", муз. Гайворонського, „Вставай Україно", муз. Є. О. Садовського, „Наша сотня", муз. Ю. Лаврівського і „Хор вояків" з опери „Фавст". До останньої точки акомпаніювала Марта Шаран зі Сиракюз.

Хор „Сурма" існує в Сиракюзах кільканадцять років і має за собою багато виступів в Сиракюзах і в сусідніх містах. За останніх вісім років дириґентом хору є п. Зенон Мягкий. Велика частина хористів співають в хорі від початку його існування. Велика шкода, що склад хору не доповнюється молодим членством, що запевнило б йому тривке існування. Хористи і їх дириґент з любови до української пісні не жаліють труду та часу на проби й виїзди до сусідніх міст, куди часто їх запрошують на гостинні виступи.

Святкування Державности й Соборности в Клівленді

Цього року українська громада Клівленду врочисто відсвяткувала річниці Державности й Соборности 26-го січня. Простора заля Середньої Школи при парохії св. Йосафата давно вже не містила в собі такої великої кількости учасників.

ОББУА, Пласт, СУМА з Клівленду і Парми організовано з прапорами вмаршували на залю.

Після вислухання американського державного гимну, що його відограла молода піяністка п. О. Джуман, свято відкрив окремим словом та відчитанням Акту Злуки українських земель в одну Українську Державу, проголошеного в Києві 22-го січня 1919 року, голова УЗО — Відділу УККА мец. Степан Воляник.

Він представив п. Т. Шмагалу, який відчитав проклямацію Українського Дня Незалежности губернатора Огайо Дж. Ровдса, та президента Міської Ради Клівленду Д. Стентона, який відчитав резолюцію Міської Ради в обороні українського народу. Пан Стентон, американець ірляндського походження, порівняв боротьбу українського народу до боротьби Ірляндії за свою незалежність. Він висловив глибоку віру, що Україна, як і Ірляндія, здобуде свою Самостійну Державу. Після цього проклямацію мейора міста Клівленду відчитав радний цього міста адв. І. Білинський, а проклямацію міста Парми мейора І. Петруски, — правний дорадник Управи Міста адв. А. Бойко.

Святкову промову виголосив проф. Стейтового Йонгставнського Університету, молодий український історик, випускник канадійсько-американських усіверситетів автор кількох поважних праць з українською тематикою, д-р О. С. Підгайний. Він блискуче проаналізував часи і події наших Визвольних Змагань.

Наші відомі артисти-співаки Ія і Любо Мацюки, улюбленці клівлендської публіки, дали чудовий концерт українських арій та пісень. Вони відспівали окремо по три пісні і свій виступ закінчили дуетом Марусі та Софрона з опери М. Фоменка „Маруся Богуславка". Обоє мистці були в найкращій формі.

З деклямаціями виступали п. Марія Адамович, та Вікторія Чернів, учениця Рідної Школи ім.Т. Шевченка, вона деклямувала поезії О. Олеся. Обидві декляматорки з глибоким відчуттям віддали думки поета-лірика.

Виступ жіночого хору „Дніпро" під дириґентурою п. Є. Садовського надав ще більше кольоритности нашій програмі. Мішаний хор „Дніпро" може бути гордий зі своєї жіночої частини, яка диспонує дійсно добірними голосами.

Скрипкове сольо професора Мирона Шияна публіка вітала з захопленням. У виконанні слідна прецизна викінченість.

Фортепіяновий супровід виконувала п. Надія Воляник.

Програмою керувала п. Оля Джуман.

ВСІ

Студентка Леся Яцків відограла на фортепіяні „На прощання Кольберґа" Шопена. Пані Володимира Смик виступила з деклямацією „Золотий гомін" Павла Тичини, а артист Львівського Театру Євген Курило виконав рецитацію новелі „Сини" В. Стефаника, що спонукала багатьох присутніх заплакати разом зі старим батьком за втраченими синами.

Теодозія Савицька

Ню Йорк, Н. Й.

ВИСТУП МОЛОДОГО БАСА ДАНИЛА ГАНЯКА

Була це, як то звичайно в нас водиться, чогось дуже нашвидкоруч і не в найвідповіднішу пору (того ж вечора 25-ліття АБН, а на другий день Шевченкове свято) зорганізована імпреза в УВАН, щоб дати спроможність нашому молодому співакові з Франції Данилові Ганякові показатись перед нюйоркською публікою. Це найбільший плюс цієї події.

Концерт, який мав характер радше домашньої оказії, не стояв і не міг ще стояти на вищому рівені (Ганякові щойно 24 роки), самий виступ і те, що молодий співак продемонстрував, було надзвичайно цікаве, хвилююче й обіцююче. Д. Ганяк виявив три дуже цінні і підставові прикмети, потрібні майбутньому співакові: високий і ставний ріст, що для оперової кар'єри баса є невідкличною конечністю(для таких роль як Мефісто в „Фавсті", Ігумен у „Сила призначення", Базіліо в „Цирульнику" чи вагнерівські постаті), музикальність і знаменитий голосовий, справді басовий, не підбасовий, матеріял. Що він дотепер уже здобув, це те, що його голос „сидить у масці", себто в носових заглубинах. І це йому напевно дав його вчитель у Парижі, нещодавно і передчасно померлий мій товариш М. Старицький. Однак чого йому ще бракує, і це саме є оте найважніше: відчинення горла, щоб зазвучав у нього грудний резонанс. Від звільнення горла залежатиме його прийдешній співацький шлях. Над меццa-воче (півголос), піяно і піяніссімо треба теж ще туго попрацювати.

Тепер співаки-баси в Західньому світі майже нестрічні голоси. На Сході Україна поповнює своїми басами не тільки власні опери, але й Росії, Польщі й ін. „республік". Ганяк, як бас, має рідкісно пригожі обставини робити більшу або й велику кар'єру. Болгарський бас Н. Дявров, що ні краскою голосу, ні школою не надзвичайний, співає нині в „Скалі" і в „Мет", а теж в Лондоні, Відні, Парижі, Буенос Айресі й Москві. Немає ж бо конкуренції: баси — по цей бік — гейби вимерли.

Співав Ганяк у трьох мовах: українській, німецькій і французькій. З наших пісень найповажнішою була Лисенкова арія „Та літа орел" (з опери „Тарас Бульба"). Почерез дві скочні з „Запорожця" і Стеценкову „Ой, чого ти дубе", скінчив Гнатишина піснями („Гей, дівчата"), чи опрацюваннями („Чорна рілля" та „Ой важу, я важу" — мабуть перше виконання у ЗСА). З чужих були арії Моцарта з „Чарівної флейти" і Пуччіні з „Богеми". Акомпаніювала не зовсім приготована — може запізно дістала ноти — Е. Вольц.

Симпатично відкрила імпрезу проф. А. Осадча-Яната, заявляючи, що дохід з концерту призначений на допомогу потребуючим українським ученим. А Ікер звеселив негромадних слухачів дотепом своїх трьох гуморесок.

Теодор Терен-Юськів

ІНЖ. А. ПОДРЕГУЛЬКА ДАВ 500 ДОЛ. НА ЦІЛІ ДЕРЖАВНОГО ЦЕНТРУ УНР

Інж. Антін Подрегулька з Бостону, Масс., прислав Українському Фінансовому Комітетові в Ню Йорку, який займається збіркою для Українського Державного Центру на чужині, стоячи у тісному зв'язку з Товариствами Прихильників УНРеспубліки, чек на суму 500 дол., зазначивши, що робить це з нагоди 51-их роковин 22 січня 1918 і 22 січня 1919 років. Інж. Антін Подрегулька був адміністраційним поручником в Армії УНР.

НАША ЄДИНА ВІЛЬНА

(Продовження із стор. 2-ої)

щоденними зайняттями на курсах буде досить часу, щоб присвятити увагу актуальним питанням чи то в товариських гутірках, чи на спеціяльних дискусійних вечорах. У цьому напрямку маємо деяку п р а к т и ку. Проф. О. Кульчицький заініціював з рамени УВУ дискусійні вечори н. т. „Українська молодь шукає свого місця в світі". У співдії з КоДУС'ом та студентською громадою перші вечори відбулися з успіхом в Парижі.

Питання: Які видавничі перспективи УВУ?

Відповідь: На перший погляд, у видавничих справах ми „в дефіциті". Але, хоч останнім часом жадної публікації не появилось, викінчується їх ціла низка. Вже повністю зложений черговий том „Наукових Записок УВУ", який повинен появитися як спільне видання УВУ, УВАН, УБНТ і НТШ. Зложена вже монографія ред. М. Добрянського на тему польсько - українських стосунків у ИIX і XX ст. Переводиться остання ревізія монографії німецького теолога (німецькою мовою) про Українську Церкву між Сходом і Заходом. Складається німецька версія відомої праці проф. д-ра Н. Василенко-Полонської про дві концепції історії України, яка досі вийшла вже українською і англійською мовами. Готовий до друку збірник на пошану професора УВУ д-ра Ю. Шевельова з нагоди його 60-ліття. Готові теж причинки до історії УВУ, які міститимуть м. ін. портрети дотеперішніх 18 ректорів УВУ і біо - бібліографічні дані про живих професорів УВУ. У ЗСА повинна вийти н а й б л и ж ч и м часом збірна праця, присвячена моєму довголітньому попередникові, сл. п. проф. д-рові І. Мірчукові.

Питання: Пробачте за нескромність, але чи можна знати, які фінансові можливості для названої діяльности?

Відповідь: Видання, присвячені релігійному життю українського народу, здебільшого фінансує Церква, яка від початку відновлення УВУ в Німеччині виявилася найбільшою меценаткою не лише УВУ, але й української культури взагалі. До речі, двоє українських Владик запевнили в останньому році святочну допомогу з нагоди Великодня і Різдва для професорського збору в Европі. Але головні фонди на авдиторне навчання і на видавничі потреби запевняє Т-во сприяння українській науці, куратором якого обрано нещодавно наново д-ра г. к. Й. Маурера, відомого опікуна екзильних груп у Баварії.

Проф. Володимир Янів

На жаль, ці фонди не дають змоги запевнити не то платню, але навіть символічну допомогу професурі УВУ. Зрештою, просто моєю амбіцією є змобілізувати для УВУ фонди серед української суспільности, щоб ми не почували себе ніяково, що за нас більше думають інші, ніж ми самі. В цьому напрямі найбільше сподіваюся від згуртування докторів і магістрів УВУ в Товаристві „алюмнів", які своїми вкладками повинні причинитися до зрівноваження бюджету УВУ. За те кожен член отримував би постійно всі видання УВУ та Бюлетень для зв'язку, який тепер видаємо для нашої професури, для запрошуваних викладачів, габілітантів та преси.

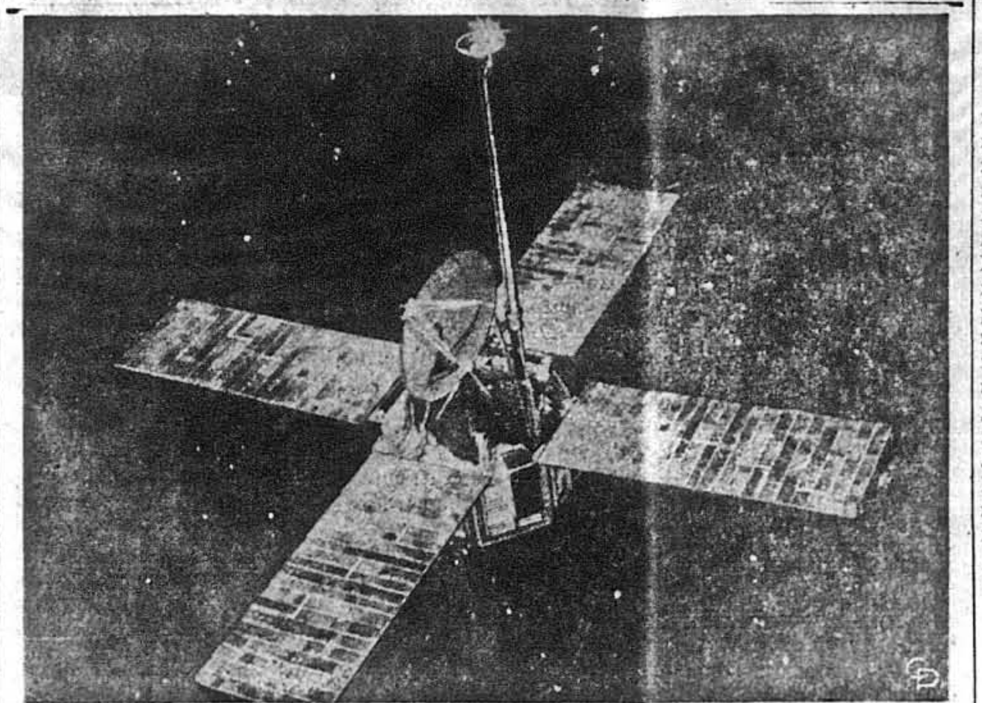
Т. Дж.

13-Й З'ЇЗД УКРАЇНСЬКОГО ОБ'ЄДНАННЯ ЄВАНГЕЛИСТІВ У ПІВДЕННІЙ АМЕРИЦІ

Буенос Айрес. — Український евангельський журнал „Євангельська Зірка" в ч. 62/1968 р. поінформував, що в місті Обера, в провінції Місіонес у Аргентині, ще минулого року відбувся 13-й з черги З'їзд Українського Об'єднання Є в а н г елистів Християн і Баптистів Південної Америки. З'їзд відбувся в приміщенні місцевого Українського Біблійного Інституту. Журнал „Євангельська Зірка" поінформував: „На З'їзді було 32 делегати й велика кількість гостей, з трьох льокальних Об'єднань: Аргентини, Параґваю і Бразилії. 17-го ввечері було офіційне відкриття 8-го шкільного року навчань в Укр. Бібл. Інституті. Виявилося, що на цей рік є 11 студентів". Під час З'їзду було влаштовано літературну вечірку молоді. Вибрано нову управу, яку очолив Михайло Бахор.

З великим сумом сповіщаємо,
що дня 20-го березня 1969 року закінчила свій трудовий шлях на 96-му році життя
МАТИ, БАБУНЯ І ПРАБАБУНЯ
бл. п. СИНКЛИТИКІЯ ОНИСИМІВНА ІВАНОВА
з дому Сидоран
далеко від рідної Волинської Землі
у Winter Park, Fla.
В смутку і пошані:
дочка — МАРІЯ
внук — ІГОР з Дружиною
правнучки: ВІКТОРІЯ і НАТАЛІЯ

МАРІНЕР 7 ЛЕТИТЬ В НАПРЯМІ ДО МАРСА

Марінер 7 летить слідом за Марінером 6 в напрямі до планети Марс, щоб її досліджувати та щоб свердити, чи на Марсі може існувати життя, яке не можливе без води.

ХРОНІКА КЕРГОНКСОНСЬКОЇ ГРОМАДИ

Громада в Кергонксоні хоч не дуже численна та рухлива. Є в нас Школа українознавства, в якій вчиться 30 дітей, Пласт, Пластприят, Союз Українок, Дитяча Світличка, Церковний Комітет, Будівельний Комітет для будови церкви. Всі організації з собою тісно співпрацюють.

Наші учителі о. Любомир Гузар, п. Олімпія Васьків, п. М. Ганкевич і п. Ірена Бішко жертвенно працюють над дітьми в школі. Пластом енергійно проводять пласт сеньйори Дарія та інж. Андрій Хухри при допомозі пласт. сеньйорів О. Савчук, М. Василика, О. Бедрій та інших.

З ініціятиви Союзу Українок отворено Дитячу Світличку для дітей дошкільного віку. Там з материнською любов'ю і терпеливістю працює п. С. Барусевич з допомогою п. Ганкевич.

Молодь під проводом досвідчених виховників виховується в національному дусі, вчиться й осяги їхньої праці ми з приємністю оглядаємо на вшановуючих імпрезах.

Листопадове Свято відбулося 3 листопада 1968 року. Свято відкрив о. Л. Гузар. Реферат виголосив учасник визвольних змагань проф. М. Бачинський. Слідували деклямації учнів, кілька пісень і живий образ „Стрілецька могила". На закінчення свята переведено передачу прапора від старшого покоління, учасників визвольних змагань через вояків другої світової війни, членів дивізії і УПА для наших молодих пластунів.

Святий Миколай загостив до нас 22 грудня. Пластуни виконали Миколаївську сценку, відтак гість з неба обдарував дітей. По імпрезі Союз Українок гостив присутніх смачним печивом та кавою. Того ж вечора відбулися річні збори Пластової Станиці і Пластприяту. Станичну Управу перевибрано, дійшов до неї кошовий пласт. сеньйор Микола Василик. Заплановано перевести конкурс читання книжок між пластунами.

Союз Українок влаштував 19 січня 1969 року Просфору - Ялинку. У великій залі Веселки відбулося прийняття, а відтак просфора дітей школи українознавства, в яку входили коляди і щедрівки, різдвяні поезії, фортепіянове сольо і танок. Присутні щиро оплескували молодих виконавців. Наші школярі гарно колядували в церкві, а також їздили з колядою на Пласт по довколишніх домах.

26 січня пластуни під проводом пласт. сеньйора М. Василика відмітили роковини 22 січня святочним Апелем і короткою програмою.

16 лютого Пластприят влаштував для дітей маскову забаву. В залі „Веселки" відбулося прийняття, а відтак при звуках музики забава. Дітям приготовані різні гри, забави, несподіванки, якими проводили пані учительки при допомозі матерей. Голова Пластприяту п. В. Увас доложив усіх старань, щоб ця імпреза була успішною. Були тут всякі паяци, князівни, козаки, гуцули, бояри, мавки, квіти, а головне-веселий настрій і безжурний діточий сміх.

9 березня учні школи вшанували пам'ять Тараса Шевченка. Свято відкрив о. Любомир Гузар, короткий реферат прочитав учень А. Олексів, відтак чергувалися деклямації, збірні рецитації, хорові співи і фортепіянові соля Ліди Ленець і Оленки Слободян.

Ми дуже вдячні нашим учителям і виховникам, що не жаліючи труду, працюють над нашими дітьми і залюбов до Батьківщини, закріплюють в їхніх серцях любов доБатьківщини, нашої культури і традицій.

Рівнож дякуємо управителям Союзівки п. Слободянові і Квасові, котрі завжди радо нам допомагають.

Оксана Ленець

ХРОНІКА БОФФАЛО, Н. Й.

З нагоди 50-ої річниці проголошення Соборности Українськи Земель, заходом Українського Конгресового Комітету Америки, Відділ в Боффало, влаштовано Святочний Вечір дня 2-го лютого 1969 р. в українському домі „Дніпро".

На програму свята склалися: виступ чоловічого хору „Бурлаки" під мистецьким керуванням Юрія Лаврівського, який виконав дві пісні. Святочне слово виголосив Ігор Чмола. Скрипковий дует — Олекса Сайкевич і Оленка Чмола при фортепіяновому супроводі Богдана Чмоли виконали „Сонату" Г. Тартіні та „Інтермеццо" на тему українських народних мелодій Осипа Залеського. Мелодеклямацію „Скорбна Мати", сл. Павла Тичини, муз. В. Безковорайного виконала Неоніля Стецьків при фортепіяновому супроводі Алі Ткачук. На закінчення хор „Бурлаки" відспівав „Та забіліли сніги", обр. В. Ступницького і „Вставай Україно", сл. й муз. О. Садовського. Співом національного гимну закінчено це Ювілейне свято. Декорацію сцени оформив мистець Маріян Борачок.

Федеральна Кред. Спілка „Дніпро", зорганізована Організаціями Українського Визвольного Фронту в Боффало, відбула шості чергові річні загальні збори 2-го лютого 1969 р. у приміщенні укр. дому „Дніпро". Зі звітів, що їх подали поодинокі референти Кредитівки, довідуємося, що загальне майно Кредитівки в минулому 1968 р. зросло на суму $52,261.35 і досягло висоти $312,300.42. Новообрану Дирекцію Федеральної Спілки „Дніпро" на 1969 р. знов очолив д-р Нестор Процик. Уступаюча управа Ф.К.С. „Дніпро" видала 10-сторінковий бюлетень, в якому подано обширний звіт з діяльности цієї одинокої на терені Боффало української фінансової установи за 1968 рік.

У 50-річчя перших поштових марок України, які вийшли були в 1918 р., боффалівський філятелістичний Клюб видав з цієї нагоди філятелістичну коверту, на якій поміщено п'ять різнокольорових значків від 10 до 50 шагів, обведені вінком червоної калини. З лівої сторони історичні дати 1918-1968 рр. З правої сторони золотий тризуб у віночку. Вгорі напис англійською, а внизу українською мовами: „50-річчя перших поштових марок України". Видання друком цієї коверти з нагоди появи перших поштових марок України, це одно з найкращих видань боффалівського філятелістичного Клюбу, що його очолює Платон Русинко.

Микола Пінкас

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 20-го КВІТНЯ 1969 р.

MONESSEN, Pa. Місячні збори членів 338-го Відд., о год. 1-ій по пол. в Українській залі на 2-ій вул., 213 Скунмекер Аве. Проситься чл. прибути і вирівняти свої залеглості. Збори перенесено з причини Великодніх Свят. — П. Янковський, предс., М. Куць, секр.

НТШ видало збірник праць на пошану 70-річчя проф. Р. Смаль-Стоцького

(Закінчення зі стор. 1-ої.)

кий екзистенціялізм" М. Кушніра, „З дослідів над назвою ‚Україна'" М. Андрусяка, „Герби і печаті Кам'янця" Р. О. Климкевича, „Нашийні гривни в Україні" Я. Пастернака, „Микола Костомарів і переслідування української католицької Церкви на Холмщині" Г. Лужницького, „Відновлення суверенности України в наслідок зречення Миколаєм II престола" Н. Короля, „Залежні селяни на Буковині" І. М. Новосівського, „Карпатська Україна — зфедерована держава" В. Шандора, „Один пропам'ятний лист і його наслідки" В. Мудрого, „Сучасний стан математики в УССР" О. Андрушкова (англійською мовою), „Спостереження над контрактильними вакуолями" С. Крашеніннікова (англійською мовою), „Спостереження над живою протоплязмою" Л. Д. Зофійовської (англійською мовою), „Синдром Такаясу — Мартореля" Р. Осінчука, „Пореволюційний розвиток природничих ідей в Україні" М. Міщенка, „Римські сторіччя" В. Стецюка. Збірник нараховує 414 сторінок і багато ілюстрований.

„Добрі люди слухають" радіопередач із Заходу

Студентка середньої школи, яка виступала недавно на передачі „Голосу Америки" із рецитацією вірша Б. Лепкого „На Святий Вечір", одержала від рідні з України листа. В цьому листі мова про радіо-передачі, що їх, за словами автора листа, слухають добрі люди, а не злі, бо „злі люди не інтересуються світом". Уривок цього листа в дослівному тексті без змін цитуємо:

„Я кожний вечір, чи то в зимі, чи то в літі, хоч би яка була змучена, люблю послухати радія. Одного вечора, десь так під кінець грудня, слухаю і чую Маруся говорить вірш. Я своїм вухам не вірю. Якось я так розгубилася, що навіть не пам'ятаю, який то був вірш.

Дорогенька Марусю, напиши мені, чи то Ти дійсно говорила, і напиши мені той вірш у листі.

Багато людей в селі чуло і приходили питатися, як Дмитрова дівчина називається. Не злих людей, а добрих. Бо злі люди не інтересуються світом. Ви не знаєте, яке то враження справило на мене, чути голос такої близької особи.

Я довго сиділа коло радія і дивилася, як на щось дороге. Марусю, якщо то правда, що Ти говорила, то мені хочеться то радіо розібрати, бо мені здається, що Ти там є.

Як би Ти ще колись мала говорити, то напиши мені коли, то я буду слухати. Дай Боже, щоб Тобі Бог допоміг дійти до мети, якої Ти собі бажаєш і ніколи не забувай, звідки Ти походиш і яких батьків.

На Свят Вечір Бучко дуже гарну проповідь до нас виголосив. А на Різдво о десятій годині була відправа і так ми жиємо. Но не всі . . ."

Архиєпископ Іван Бучко виступав через Радіо Ватикан.

ТАРЗАН, Ч. 6160. Тар зан переконує хлопця.

Я рішився, Іто, забрати професора відсіль, на летовище, де він зможе дістати літак до Америки. Це негайний обов'язок обох нас!

Ми покидаємо країну Тарзана? Ні, Тарзане, мені подобається тут!

Я також люблю це мирне місце, але чи ти хотів би бавитися тут, під час коли злющі вчені вб'ють в усьому світі добрих людей?

Ти визнаєшся в цих справах, Тарзане. Якщо ти думаєш, що він говорить правду, то піду з тобою, куди ти підеш!

СОЮЗОВЦІ! ВСІ БЕЗ ВИНЯТКУ ЗУСТРІЧАЙМОСЯ З ЧЛЕНАМИ ЕКЗЕКУТИВИ УНСоюзу НА ОКРУЖНИХ ЗБОРАХ. НЕХАЙ НА НИХ НЕ ЗАБРАКНЕ НІКОГО З ВАС!